

ISSN 0132-4462
№ 1 2012
СІЧЕНЬ

ПЕРЕЩІВ

— Цьому Крутюку чи снігу мало, чи грошей нікуди дів'ять?!

1948 p.

Директор парку: – Неподобство, чом ви звідси корову не гоните?

Сторож: — Це корова голови міськради.

Директор: — От я й кажу, гоніть її на середину парку, там трава краща.

ВЕСІЛЛЯ

**Як женив свого синочка
Бізнесмен новітній,
Там кипіло не весілля,
А содом всесвітній.**

**Там гуляли демократи
Й бувші партократи,
Броке-рокери всілякі
Й інші торбохвати.**

**Веселились менеджери
Й просто ненажери,
Наливали віскі й шнапси
В імпортні фужери.**

**Напивались до ригачки
Мафіозні друзі,
Що були іще недавно**

Бідні й голопузі,
Танцювали супермени,
Як руді ведмеді,
Наступаючи на лапи
Місісам і леді.
Викаблучувались в залі,
Поскидавши плавки,
Двіексбомби з Бесарабки
І одна з Шулявки.
Навіть батюшка Онуфрій,
Що був атеїстом,
Витанцьовував ламбаду
З бувшим кадебістом
З форсом-шиком прибували
На заморських тачках
Ті, що збили капітали
На липких жувачках...

Погукали на весілля
Й двірника Кіндрата,
Щоб з машини піаніно
Допоміг знімати.
За роботу двірникові
Гордо, як герою,
Піднесли півбанки шнапсу
І батон з ікрою.
Навіть тост проголосити
Удалось Кіндрату.
Він гукнув:
— Привіт буржуям
Од пролетар'яту!
І додав: — За що боролись,
На те й напоролись...

Павло ГЛАЗОВИЙ.

1994 p.

ЗА ЗВИЧКОЮ

– Головне – урочисто відкрити, а все інше потім доробите...

2012

голівецький рік!

*Хтось, може,
й здивується,
що «Перцеві»
1 квітня
цього року
виповнить-*

ся 90 літ. Мабуть, легка рука була у засновника і першого редактора нашого видання, письменника Василя Еллана-Блакитного.

«Перець» передплачували мій дідусь і батько, а тоді і я, — пише нам Олександр Максименко з м. Сум. — Я вже і сам дідусем став, а ваш журнал залишається молодим, сучасним, дотепним, як і колись. Вже й онуки з нетерпінням чекають чергового номера «Перчика».

А я завжди казав і знову повторюю: наші читачі — найкращі. Це та частина нашого народу, яка свято береже генетичний код українця, в якому — і любов до жарту, і до дотепного слова. Оце наша еліта. Незважаючи на труднощі і негаразди, вони залишаються з нами. Ми розуміємо, що не так то й просто сьогодні виділити з невеличкої пенсії чи зарплати гроші не передплату улюбленого видання. А хіба у 20-ті, 30-ті, у післявоєнні роки було легше? Але ми сміялися і сміємося, попри все! І тоді стає легше на серці й на душі.

Для цього працювали й наші попередники — кращі письменники-гумористи і художники-карикатуристи, які гуртувалися навколо «Перця». Доля багатьох із них склалася трагічно. Але той, хто залишився живим, повернувшись із в'язниць і таборів на волю, знову брався за перо.

Сьогодні ми друкуємо дея-
цю творів наших перчан, чиї
імена золотими літерами
вписані в історію журналу.
Усіх славних авторів важко
перелічити. Та ми постарає-
мося згадати їх у наступних
номерах.

*Сміх не старіє!
Він, як і життя, вічний!*

Михайле ПРУДНИК, головний редактор.

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ

— Дієта, спокій і побільше буйайте на свіжому повітрі...

1977 р.

Анатолій АРУТЮНЯНЦ

— Навіщо це ти дивана припер?
— А я на бюллетені. Мені лікар постільний режим прописав.

Сергій ГЕРАСИМЧУК

— Ось я й пришов.
— Боже май! Коли ви вже, діду, на пенсію підете!

1965 р.

— Доконають мене ці підлабузники. Ледве додому допер!

1980 р.

У міському театрі святкували відбудівлю й відкриття 22-го радянського млина.

Театр було прибрано. Чотири столи, вкриті одним шматком червоного сукна, перетинали впоперек широку сцену; за столами в шість рядів стояли стільці, призначені для президії. На рудих кулісах пишалися червоні з золотими літерами профспілчанські прапори, а в глибині сцени на жалібному постаменті стояло погруддя Леніна.

Перед сценою сидів духовий оркестр місцевої залоги. Він грав розвеселе попурі з українських пісень. Гості — члени профспілок, міськради та партійних організацій — порозідалися окремими групами по затишних кутках і знічев'я ділились враженнями про китайські події та про засолку огірків, яка була зараз в сезоні. Інші — одверто позіхали й нудьгували. Це виправдовувалось тим, що збори були призначені на 6, а на театральному годинникові було вже рівно 9.

Але нарешті урочисте засідання розпочалося. Заграли «Інтернаціонала» й обрали президію в складі 57 чоловік. Цифра 57 не була випадковою. Треба було ввести до складу представників всіх організацій, героїв праці, та цілу делегацію від робітників, що працювали на відбудівлі млина.

Президія, спотикаючись поміж стільцями, пішла на сцену й соромлячись великої честі, що виявили їй збори, сіла пішною квіткою кругом столу. В доповнення цієї квітки, драматичні актори трьох гуртків робітничого клубу, що мали обслугжити сьогодні неофіційну частину свята спеціальною п'єсою «Пролетарський млин», повисовували голови з-поза лаштунків.

Першим виступив голова міської ради.

— Товариши, — сказав він, — ми відбудували млин!.. Млин ми відбудували... І хай буржуазія Заходу хоч лусне від заздрості, а зерно будемо молоти в своїх млинах і будемо їсти пролетарський хліб!..

Він уміло розповів, від чого згорів той млин, що сьогодні святкували його відбудівлю, і т. п. І коли він скінчив, щирі гучні оплески нагородили його красномовність, а оркестр заграв ще раз «Інтернаціонал».

Другим вийшов із-за столу представник міжспілчанської профорганізації. Він старанно висякав носа, подивився у шпаргалку, що була захована в долоні, й сказав:

— Цей млин, товариши, ми

відбудували на пролетарські копійки, й через те він не згорить тепер ні в якому разі!

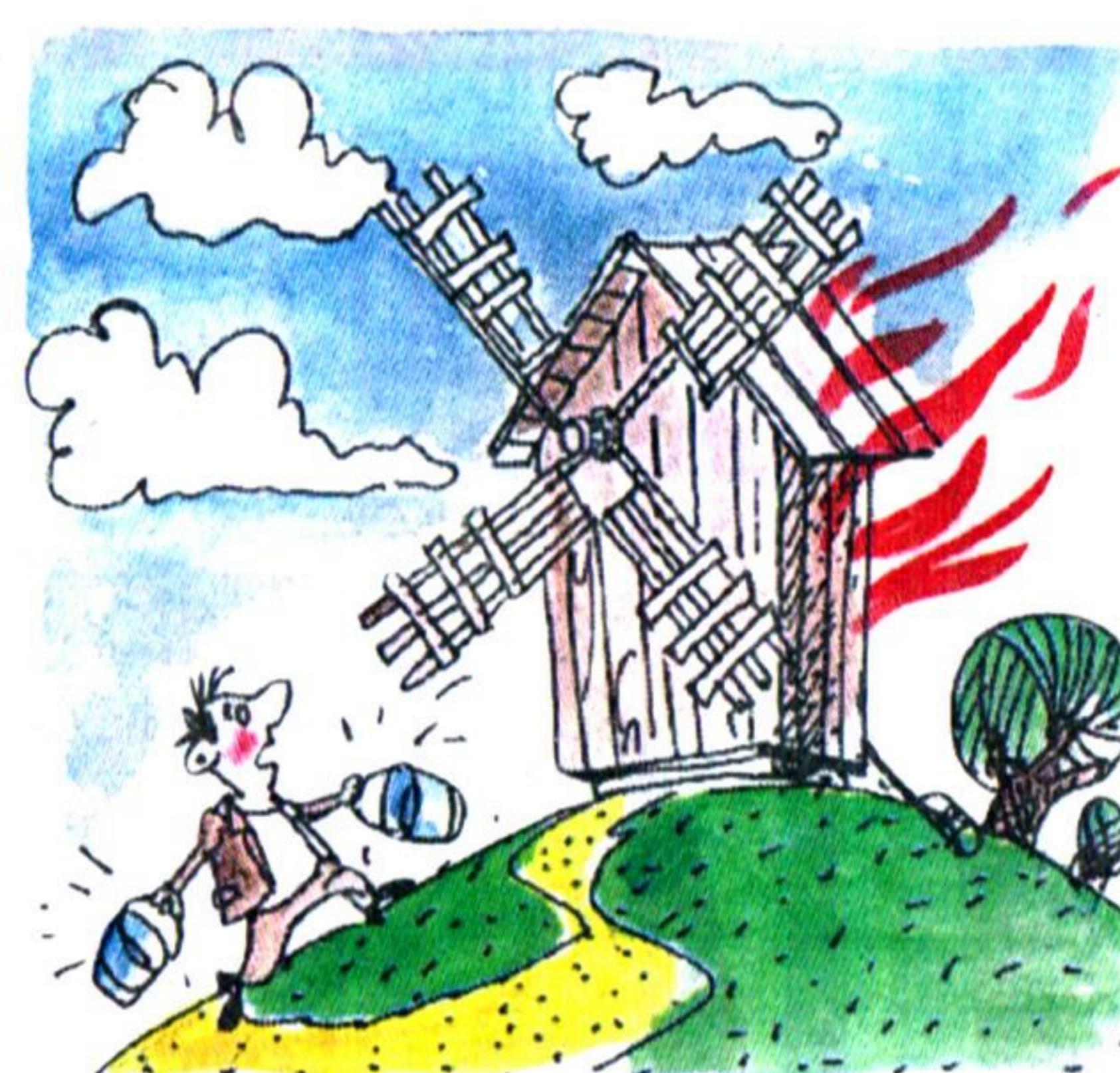
Талановито, як і голова міської ради, він намалював героїчну картину відбудівлі нашого господарства, й примусив не одну патлату голову забути про солоні огірки й покаятись

Петро ВАНЧЕНКО

у гріах проти радянської суспільнності. Він скінчив. Вдячна аудиторія голосними викриками відзначила його виступ, а оркестр, після Інтернаціоналу, заграв ще й туш.

Далі і далі виходили орати. Вони і красномовно, і заїкаючись, кожен по своєму викладали промови, відповідні до свята. Одні розказували спеціально про млин, другі робили розвідки в народне господарство, треті розповідали про громадянську війну, а герої праці детально й доброзичливо читали свою автобіографію та розказували про безпосередню участь у рево-

люційному русі. Один із них не полішився навіть розказати всю біографію свого батька і просив тільки вибачити за неточні дати, посилаючись на давній час. Всі вони говорили щиро, від серця, як говорять про щось рідне й близьке; закінчуячи, вони нагороджувались оплесками — правда, з кожним разом анемічніши-

ми. Наступав той момент, коли зв'язок між промовцем та слухачами повинен розірватись. Всі позіхали. Промови, спочатку такі запальні й зворушливі, стали нудними; гости, безумовно, зморились і відмовлялися від оплесків. Іноді, правда, вони проводжали промовця, але виключно з чуття радості, що нарешті він скінчив і що, може, він буде останній. У таких випадках промовець довго кланявся, а оркестр розхлябано грав туш.

В загалі оркестр зморився більш, ніж промовці і слухачі. Від натуги й довгої роботи музикантам пороздимало легені, а інструменти позаливались сльозами й фальшивили. Голосиста валторна кашляла, а перша труба давно заснула й у сні висвистувала носом партію італійської флейти. У диригента боліли плечі, руки, й злипались очі. Він боровся зі сном, нервувався, і одного разу, після довгої промови заїкувального оратора, помилково замість туш зіграв жалібний марш. Промовець тоді обралався й подав записку голові, де просив виключити його зі складу президії.

О першій годині ночі виступив 17-ий промовець. У нього була спеціальна доповідь про пожежу й історію відбудівлі млина. Зала зустріла його абсолютно мовчанням. Важко сказати, що сприяло цьому: чи важливість доповіді, що зацікавила знову слухачів, чи абсолютна байдужість до того, що відбувалося на сцені.

Промовець розкладав папери на столі, протер очі — він спав до свого виступу за столом, — подумав хвилину, розявив рота. Але розпочати доповідь йому помішали: на сцену несподівано вибігли актори зо всіх куліс і, обступивши президію, почали щось шепотіти. Лиця у акторів були розгублені й трагічні. Президія нервово схопилася зі стільців і потягла носами. На сцені пахло смаленим.

Тоді голова президії вискочив із-за столу і, звертаючись до зали, ображено крикнув:

— Товариши, в цей момент, коли ми святкуємо ліквідацію одної пожежі, сталася друга...

Але збегнувши, що зараз не час для промов, сказав стриманіше:

— Товариши, трапилося нещасть... Від невмілого поводження із цигаркою загорілась сцена... Прошу вас, зберігайте спокій і не робіть паніки. Виходьте організовано. Часу вистачить...

Ніхто не ворухнувся. Всі спали.

1927 р.

Володимир АДАМОВИЧ

КОМУ ПІДМОРГУЄ СУДДЯ?

Чули? Виявляється, не всі мільйони вдалося конфіскувати у «засівальника». Але вони все-таки повертаються до стражденної народу! Що, уже при забули про кого йдеться? Нагадую: про колишнього голову Львівського Апеляційного суду пана Зварича. Так ось для тих, хто «не в курсі»: суддя-хабарник, якого прозвали колядником-засівальніком і заховали на 10 літ за гратеги, глибоко розкаявся у своїй злочинній минувшині і ділиться статками з простим людом. Наводимо факт. У селі Вовків Перемишлянського району на Львівщині до оселі пенсіонерки пані Касі завітала благодійниця. З уродженої скромності і шляхетної стриманості вона навіть не назвалася, а замість зайвих балачок за якихось пару сотень гривень фактично не продала, а подарувала бабці мільйон доларів США. Для зручності така купа грошей складалася не з лантуха дрібних купюр, а

У ЛЬВОВІ СТАЛИ БІЛЬШЕ ЛАЯТИСЯ

Після того, як у Львові з 1 січня «запрацювала» нова маршрутна мережа, яку разом із французькими фахівцями розробляли і спеціалісти Національного університету «Львівська політехніка», мешканці міста стали так лаятися, що міський голова Андрій Садовий у своєму кабінеті боїться вікна відчиняті. Передбачалося, що на маршрутах будуть курсувати сотні великовагабаритних автобусів, а вийшло набагато менше. Та й ті не дотримуються графіків руху. Для надійного перевезення пасажирів потрібно значно більше і трамваїв та тролейбусів. А ще «реформатори» не врахували якість львівських доріг, які не витримують ніякої критики.

80 РОКІВ У ШЛЮБІ

Найстаріший хмельничанин Іван Гриб відсвяткував свій 104-й день народження, хоча й нелегкі випробування випали на його долю. Під час Вітчизняної війни був тяжко поранений у бою. Потім фашистський полон, з якого втік... відбув 6 років у ГУЛАГу. Після повернення на волю, одержав інвалідність 1 групи, але ще 76 років тру-

дився у сфері зв'язку. 80 років прожив у шлюбі з дружиною Неонілою Михайлівною. У них народилося дві доньки. Тепер має онуків і правнуکів. Дай, Боже, ще й праправнуців...

НУЛЬ ЦІЛИХ, НУЛЬ ДЕСЯТИХ

Екологічну ситуацію у 30-ти європейських столицях досліджувала і порівнювала британська компанія The Economist Intelligence Unit. За низкою показників, які свідчать про якість життя, — кількість шкідливих викидів у атмосферу, кількість спожитої енергії, обсяги побутових відходів — Київ має нуль цілих, нуль десятих. Нашу столицю названо, як це не сумно, найбруднішою столицею Європи.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

ІЗ ЖИТТЯ СНІГОВИКІВ

Валерій ЧМИРЬОВ

— Відро знімай! І пошидше...

Микола КАПУСТА

Олег ГУЦОЛ

лише з однієї — вартістю саме отої мільйон.

Престарілій Касі дуже сподобалася грошова оборудка. Була вона у захваті і від лика президента на купюрі. У доброзичливій усмішці він ніби грайливо підморгував мільйонерші.

Однак, як завжди де не взялися черстві, недобрі люди, які, подивившись на банкноту, брутально заявили, що бабцю надурили, позаяк таких купюр немає. А найбільше вразило бідачу твердження, що на фальшивці зображене не американського президента, а ще досудовий портрет судді Зварича.

— Жартівники, най би вас всіх качка копнула! — вилаялася пані Кася.

А ми додамо таке. Ще у позаминулому столітті видатний український драматург Карпенко-Карий написав дотепну сатиричну комедію «Сто тисяч». Там йдеться про подібну оборудку. Твір цей вивчають у школі, ставлять у театрах... Отож любіть і шануйте нашу класику! і не втрачайте кебети від усього того, що будь-якою іноземною валютою називається.

Володимир ПАЛЬЦУН.
м. Львів.

ДОПЕКЛО

Здібалися двоє знайомих.
Давно не бачилися.

— Як справи? — питав один.

— Ет,— махає рукою другий. — Краще б ти й не питав! Уже рік без роботи.

— Шо, скоротили?

— Ні.

— Вигнали?

— Та ні, сам пішов.

— Шось не сподобалося?

— Та скільки ж і як воно таке може подобатися?!

МАЙЖЕ З НАТУРИ

Десять років одтарабавив сторожем на старому кладовищі. Тільки один я там і працював, а решта — куди не глянь — «тут спочиває», «тут спочиває», «тут спочиває»...

Надіслав Олексій ЖВАНЧІК.
м. Дунаївці
Хмельницької області.

НАРОДНІ АРТИСТИ

Дружина дивиться по телевізору новорічний концерт. До кімнати заходить чоловік:

— Хто це співає? — запитує.

— Якась народна артистка... Прізвище не розчула...

— Он у нас скільки народних артистів, а народ їх не знає...

Надіслав
Володимир ХОМ'ЯЧЕНКО.
м. Суми.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ТЕЗИ Й АНТИТЕЗИ

Голосування на виборах — різновид народного бізнесу.

Хліб, звичайно, усьому голова, але, готуючи котлети, не забувай про м'ясо.

Найважче жити заздрісним.

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

м. Київ.

БАТЬКОВЕ НАПУТТЯ

— Мрію стати депутатом, —
Каже батькові синок. —
Маю вчитися багато:
Економіку вивчати
Та закони добре знати,
Щоб уникнути помилок.
— Гарна мрія, сину, в тебе, —
Мовив батько, — лиш ото
Ще навчитись буде треба
Боксу, самбо чи дзюдо.
Глянь, як нашим депутатам
На парламентських дебатах
Випадає раз-у-раз
То трибуну блокувати,
То когось за барки брати,
Комусь ребра рахувати.
Аж впадають у екстаз...
Економіку вчи, сину,
І закони, далебі,
Але мати сприт і силу
Не завадить теж тобі.

Пилип ЮРИК.

м. Запоріжжя.

Довго думав

Важко вижити Кіндрату
(і таких, як він, багато),
ходить з дулею в кишені у юрбі.
Він боїться не вгадати
і не тому дулю дати.
Довго думав і підніс її собі.

Суть навчання

Розмовляють два студенти
якось після пари:

— Я, Василю, цілий місяць
готував гербарій.
По полях і лісосмугах
лазив, як сновида,
і таки рослин місцевих
назбирав сто видів.
Це — до сесії завдання:
сто рослин зібрати.
Та ще й треба по-латині
їхні назви знати!

От і вчу, аж чуб вилазить
І запали очі.

Я гадаю, наш біолог
забагато хоче.
— Ні, це, Петре, ти не зовсім
вник у суть навчання.
Ми у першому семестрі
мали теж завдання.
Нам професор дав складнішу,
Петрику, роботу:
назбирати сто тваринок —
всяку там дрібноту.
Понесли йому студенти
мушок, черепашок,
черв'яків, жучків та блішок,
павуків, мурашок.
А мені він «п'ять» поставив
за одну тварину,
та до того ж не за цілу,
а за половину.
— А їй-бо, ні! От не вірою
я тобі нітрохи.
Що ж то в тебе за тварина?

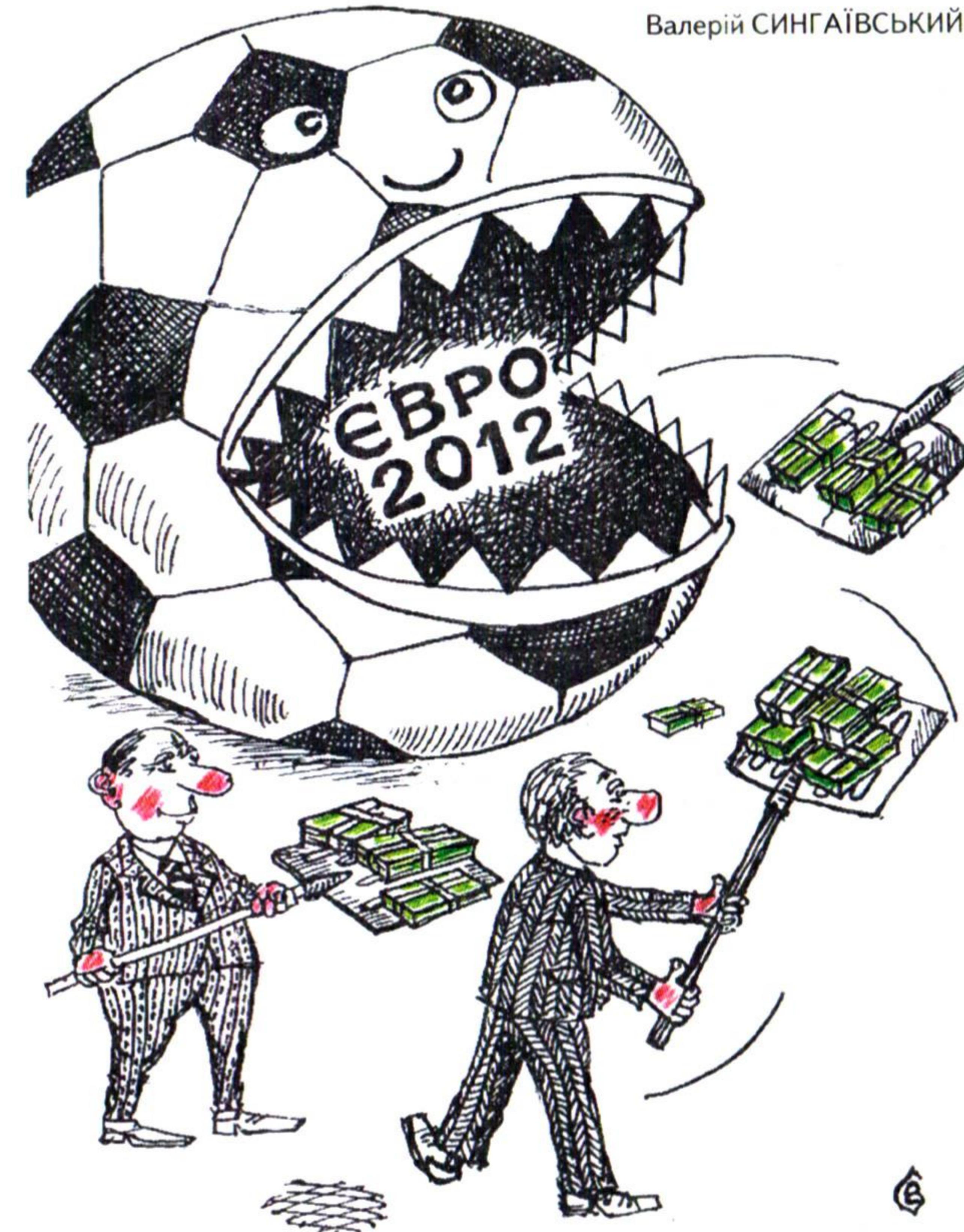

— Половина льохи...
Дуже часто у навчанні
виручають свині.
І професор не питає,
як їх по-латині.

Микола ПАСІЧНИК.
м. Липовець Вінницької області.

Микола КАПУСТА

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

НА БАЗАРІ

Дві усмішки

Продавець поставив
на ваги пакунок із покупкою.

— Кіло триста. З вас вісімдесят гринь.

Покупець невдоволено
захистив головою:

— Ви знаєте, я працую
вчителем математики...

— Е-е-е... Точніше, сім-

десят одна гриня...

— У старших класах...

— Один кілограм і оди-
надцять грам... Із вас
шістдесят сім гринь ві-
сімдесят три копійки...

ОПТИМІСТ

Після операції лікар
трохи подумав і каже па-
цієнтові:

— Мабуть, я пришлю до
вас на ніч медсестру.

Пацієнт ледь шепоче
посинілими губами:

— Лікарю, давайте
якось іншим разом, у
мене сьогодні все бо-
лить...

Надіслав
Григорій ХОРОСТКІВ.
смт Гусятин
Тернопільської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Роби, Дмитровичу, ще дві труни!

Гроши

БУВАЛЬЩИНА

Залишився на старість Потап один. Як ото перст, або телеграфний стовп із обірваними дротами в інтернетизованому світі.

Сидів він та думав. Ходив та думав. І нарешті придумав. Поїхав на село до сестри та й каже:

— Знаєш, Насте, я вже не молодий.

— Здогадуюсь, що таки дуже не молодий.

— Та й не здоровий.

— Угу.

— Колись же й помру.

— Звісно, ніхто цього діла не омине.

— Поховати мене поховают із колишньої роботи — я ж там і ветеран праці, і передовик усякий. Та й ти — капусняку поминального з пампушками напартолиш. А далі що?

— А що ж ти хотів?

— Та я от думаю, через якийсь там час усі на світі забудуть, що був такий. Ніяка сволоч і свічечки за спокій душі не поставить. Так я оце надумав: на ось тобі тисячу, гарненько заховай, хай лежать до моєї смерті. Я так їх і назвав — смертельні гроши.

А на великі празники будеш ставити у церкві свічечку на спомин про мене. А моя душа дивитиметься з неба та радітиме.

— Як так, то й так, — сказала Настя і пішла ховати гроши настільки надійно, що й сама потім чи знайде.

І побігли собі дні за днями. Обтрусило в календарях листки літо. А тоді й осінь таке саме зробила. Настала зима. І така економічна скрута пріперла Потапа, так його пріпекло, що довго крутився, а тоді на автобус та до Насті.

— Знаєш, сестро, хочу з тобою порадитись. Оце така скрута, така... А в тебе моя тисяча у схові, то чи не можна половину надібрати?

— Не можна, — сказала, не дивлячись на гостя, Настя.

— А чому?

— Бо їх уже нема.

— Як нема? Це ж смертельні гроши, а я ще живий!

— Ніхто тобі не винен, що так довго живеш. У нас тут попід дворами макуху возили, то я купила корові, щоб молоко жирніше було. А курям прибдала висівок, щоб краще неслися.

— Що ви за народ такий: нічого не можна попросить. Я на свічечки дав, а вона макухи, висівок...

Так і не звівши на брата очей, посунула Настя по сідах грошей позичати, тицнула їх із-за спини.

Сумний поїхав Потап додому. Зайшов у кафе душу зігріти, бо знов: коли вона на той світ одлетить, то з цього світу таї свічечка вже не посвітить.

Микола БОСАК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ваше останнє слово, підсудний!

ТЕЛЕБАБЧЕННЯ.

ВІДПОШИНОК.

РЕПСОДІЯ.

МУТНИЙ СОЮЗ.

МУЗИКАНТ САМОМУЧКА.

СИЛА В ОЛІ.

ХАНАЛІЗАЦІЯ.

ЦАРИЗМА.

ОПЕРАДИВНІ НОВИНИ.

Віктор ІГНАТЕНКО.

БАНДАРОЛЬ.

НАДУРАЛЬНИЙ ОБМІН.

ОБУВАТЕЛЬ.

МЕЛЕОРАЦІЯ.

БРИК МОДИ.

КАЛИМОВІ ДОРІЖКИ.

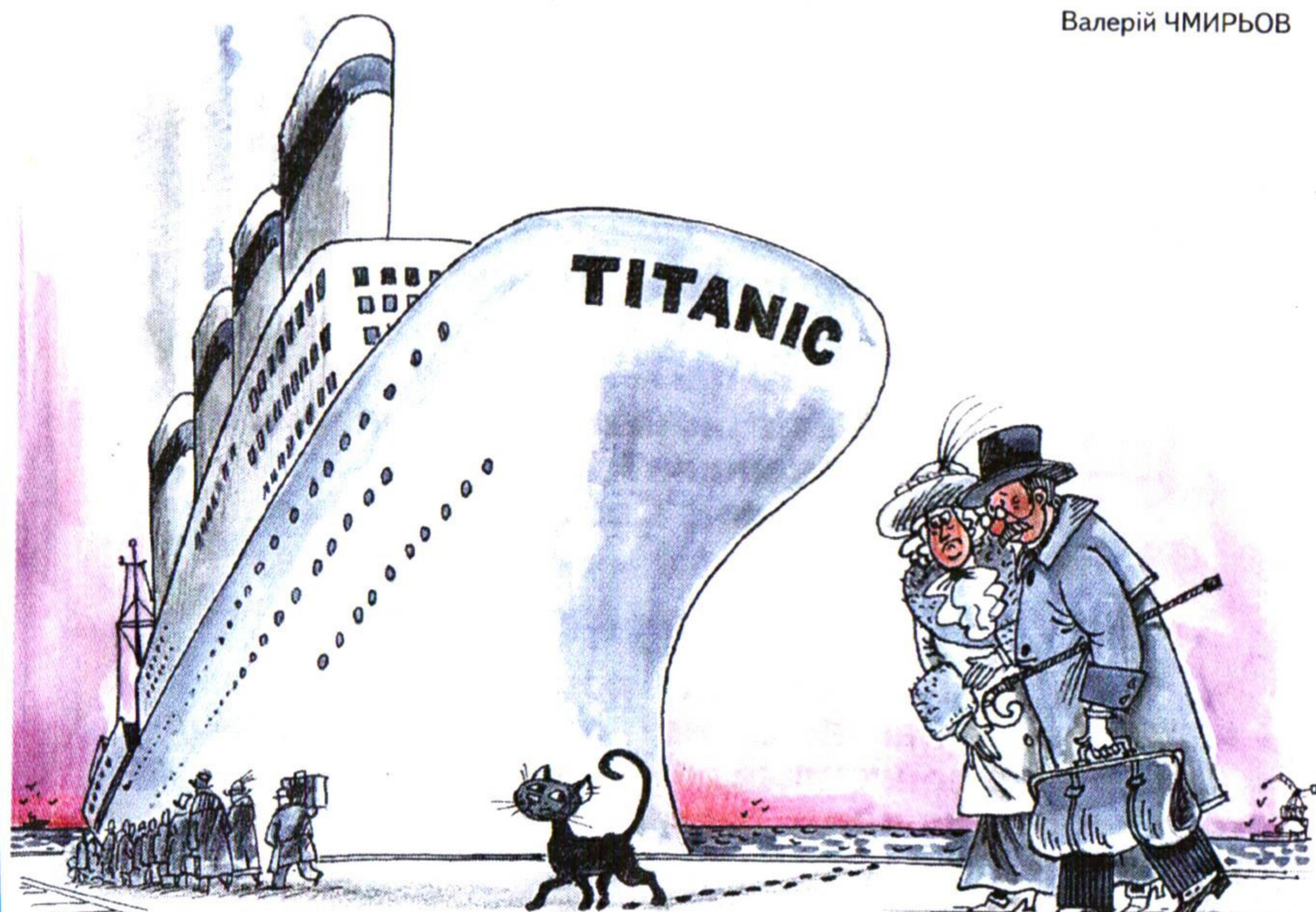
АНТИКІРЗОВА ПРОГРАМА.

ПИВОСОС.

БОКАЛЬНЕ ТРІО.

Іван ТОКАРЧУК.

Валерій ЧМИРЬОВ

* На яку б ногу не встав, без другої не обйтися.

* Чим частіше пока- зуєш рану, тим довше вона гойтися.

* Чим менше слів у пісні, тим більше дри-

КОРОТКИМИ ПЕРЕБІЖКАМИ

гань у її виконавця.

* Найчастіше про Богу, за втрачене віни себе.

* На обличчя історії в одязі, значить, ви на- роботі.

* За надбане дякуй

Правда і брехня виходять у світ з одних воріт — людських вуст.

* Якщо прокинулися

Гуморист — це той же мінер, адже

завдяки йому слухацька зала вибуває сміхом. Заодно він і сапер, позаяк не дає людям вмерти від нудьги.

Юрій БЕРЕЗА.
м. Рівне.

Володимир СОЛОНЬКО

Сергій ФЕДЬКО

На брудершафт.

Валерій КОНОНЕНКО

Микола КАПУСТА

ЖЕК

— Із ким ти хотів
би жити — з татом,
чи з мамою?
— Із тим, у
кого залишиться
комп'ютер.

Народні усмішки

ПРОБЛЕМИ

Зустрічаються два депутати у коридорі Верховної Ради.

Один запитує:

— Шо, теж ніяк не можеш заснути?

ЗНАЙШЛИ

Розмова туристів після митного огляду.

— У вас щось знайшли?

— Так. Мої окуляри. Два дні шукав їх і ніяк не міг знайти.

НЕВДЯЧНИЙ

По університетові розійшлася чутка: під час екзаменаційної сесії третіокурсник Сидоренко допустився обурливого вчинку: замість того щоб віддявити своєму викладачеві якимось пристойним подарунком, він приголомшив його глибоким знанням предмета.

О. ЧАСИ!

— Ну є часи настали! Моя мама пам'ятає, коли і де вперше пошипував її мій батько. А моя сестра вже забула, як звати її першого чоловіка.

ШО ТРЕБА СКАЗАТИ

В автобусі їде мати з малою доночкою. Мала починає пхкати — ось-ось заплаче. Якесь жінка дає їй яблуко. Дівчинка мовчкі бере його і підносить до рота. Мати зупиняє її:

— А що треба сказати?

Мала дивиться на жінку.

— Вони помите?

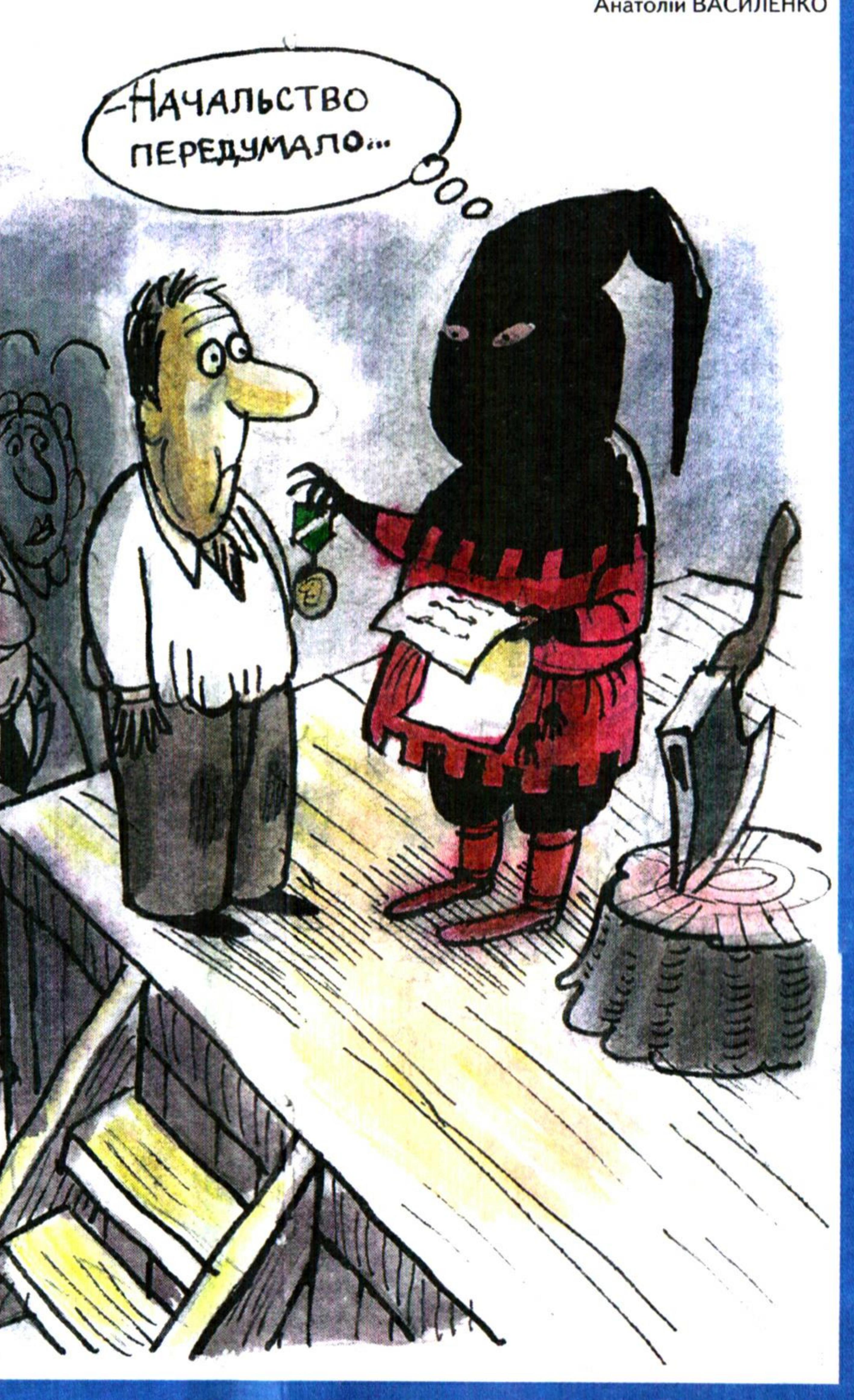
Почув і записав Леонід ОПАРА.
м. Київ.

Валерій СИНГАІВСЬКИЙ

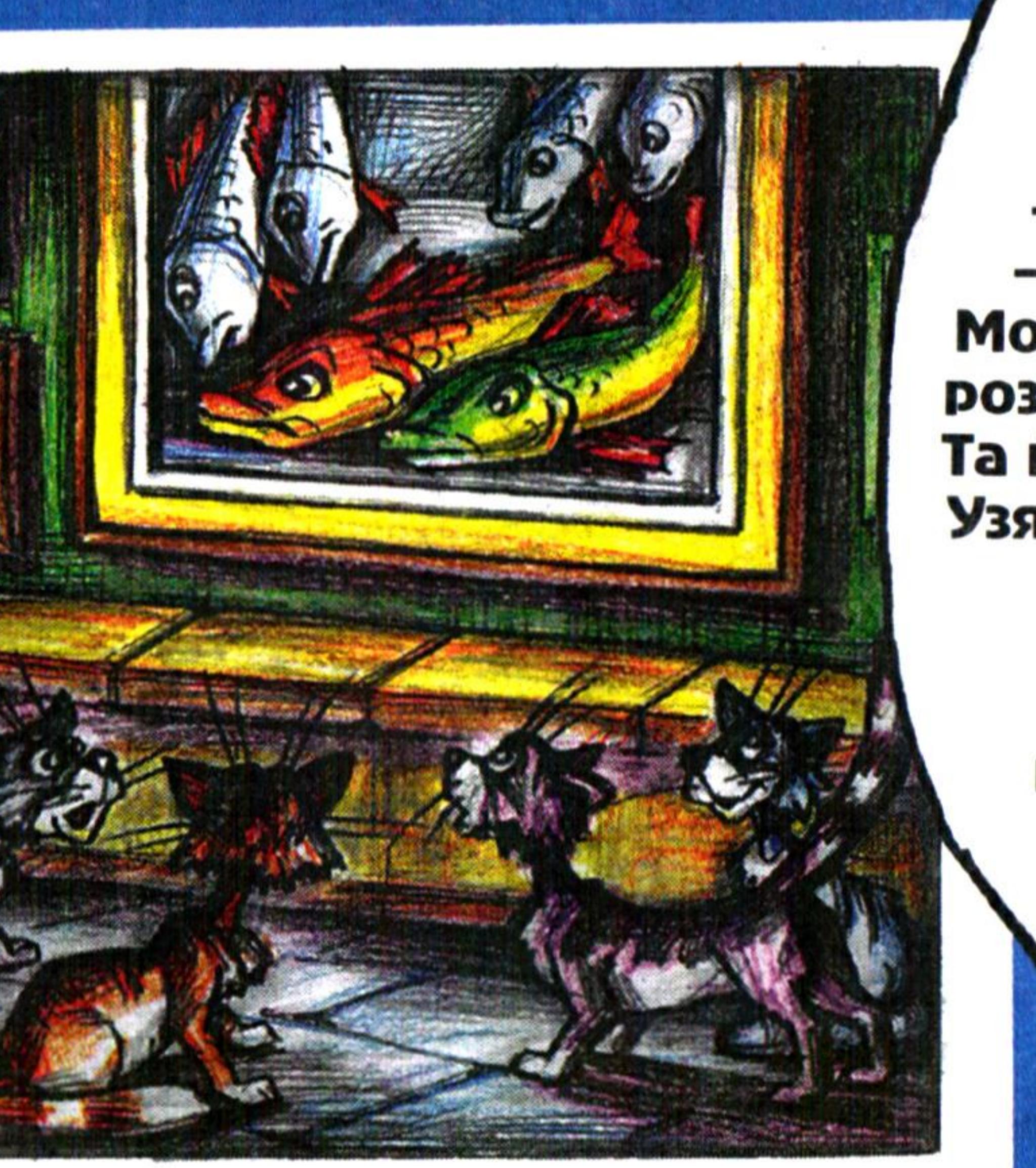
Валерій ЧМИРЬОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

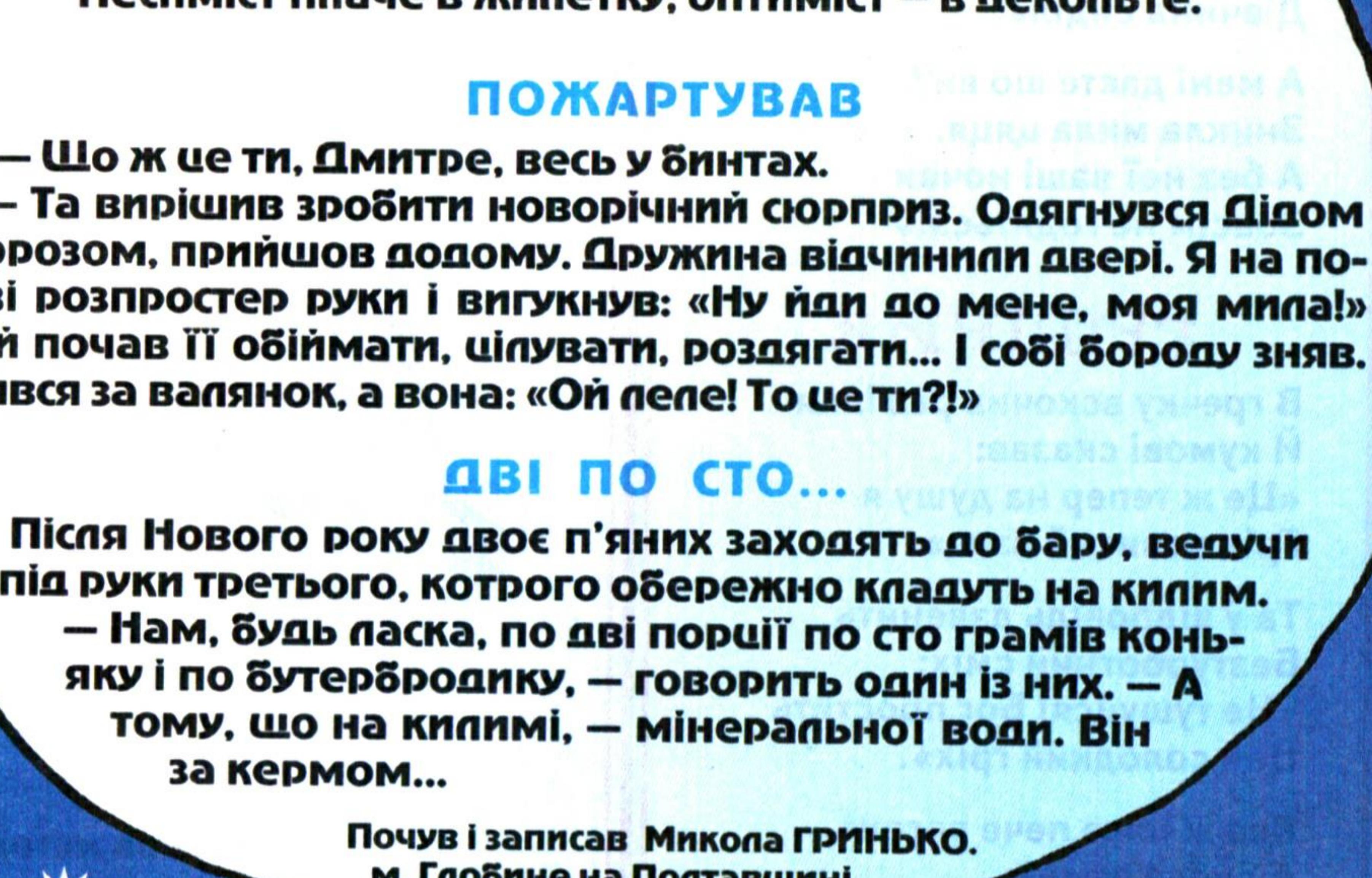
Микола КАПУСТА

Валерій ЧМИРЬОВ

Василь ФЛЬОРКО

Анатолій ГАЙНО

ПОЖАРТУВАВ

— Шо ж це ти, Дмитре, весь у бінтах.

— Та вирішив зробити новорічний сюрприз. Одягнувся Дідом Морозом, прийшов додому. Дружина відчинила двері. Я на по-розі розпростер руки і вигукнув: «Ну йди до мене, моя мила!» Та ю почав її обіймати, цілувати, роздягати... і собі бороду зняв. Узвісся за валинок, а вона: «Ой пелі! То це ти?!»

ДВІ ПО СТО...

Після Нового року двоє п'яних заходять до бару, ведучи під руки третього, котрого обережно кладуть на килим.

— Нам, будь ласка, по дві порці по сто грамів конь-яку і по бутербродику, — говорить один із них. — А тому, що на килимі, — мінеральної води. Він за кермом...

Почув і записав Микола ГРИНЬКО.
м. Глобине на Полтавщині.

Вітаємо
відомого поета-гумориста,
лауреата літературних
премій ім. Василя Юхимовича
та журналу «Перець»
Володимира СТРЕКАЛЯ
із 75-літтям.

ТРУБА

На заводі пану депутату
Цвяхи забивав електорат:
Слід цехи давно ремонтувати,
І верстатний парк пора міняти,

Заводська труба на ладан диха,
Тяги вже не створює ніяк.
Грошей треба на все це до лиха,
На рахунку ж — а хоч би п'ятак.

Депутат бадьорий, аж іскриться,
Завчено обіцянки руба:
«Гроші,— каже,— будуть,
не журіться!»
Запевняє: «Буде вам труба!»

Хоч за афоризм той вибачався,
Та прорік він істину саму:
Тільки ця обіцянка й збулася —
Вже «труба» заводові тому.

НЕКОМПЛЕКТНІ ВАННІ

Бачить Ваня на плакаті
Дивовижну ванну
І прит厴ом побіг придбати
Штуку ту шикарну.

До крамниці вбіг, аж стогне:
«Де тут диво-ванни?»
Продавці навперегони
Кинулись до Вані:

«Вибирайте ось, будь ласка!
І така, й така є —
Наша і заокеанська».

А Іван гукає:

«Вихваляння ваші марні,
Зовсім не до діла,
Бо в рекламній гарній ванні
Дівчина сиділа.

А мені даєте що ви?
Зникла мила цяця.
А без неї ваші ночви
Зовсім не годяться!»

ГРІШНИК

В гречку вскочив раз Ілля
Й кумові сказав:
«Це ж тепер на душу я
Гріх великий взяв».

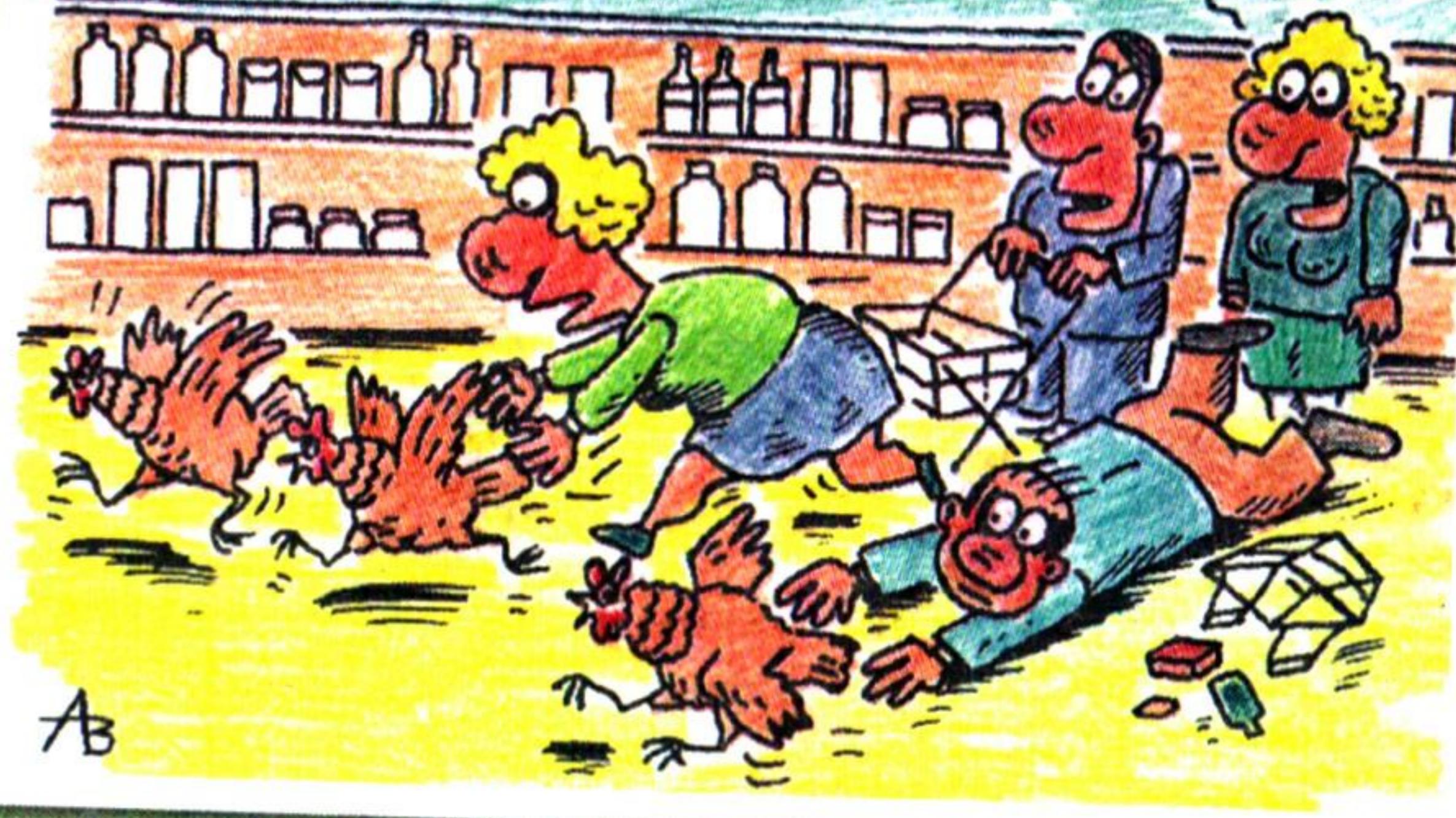
Та у відповідь дзвенить
Безтурботний сміх:
«Не тушуйся! Бог простить
Цей солодкий гріх».

Все ж Іллю пече вогонь,
А слова сумні:
«Може, Бог простить його,
А дружина — ні».

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

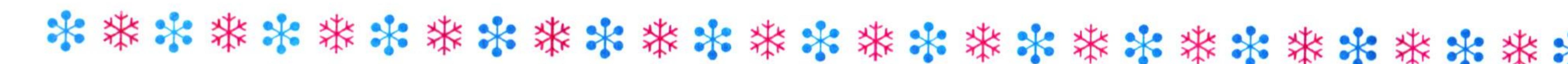

-3'їв усе, що було у споживчому
кошику... Тепер ось, кошик доїдаю...

АВ

АВ

ПАПКИ

На околиці міста наші будівельники почали споруджувати чималенький супермаркет. Коли стіни були зведені по вікна, а господарники почали підкидати перекриття й лицювальні плити, виявилось, що споруда набирає якихось химерних обрисів: вікна вимальовувалися наче бійниці якоїсь фортеці, а торгова площа... Словом, щось не те.

Прибула авторитетна комісія й уточнила:

— Ніякий це не торговий комплекс, а чотирирядний, звичайний, корівник. Для безприв'язного утримання худоби. Тепер серед крупного фермерства, коли сільська господарка набирає ціни, на такі тваринницькі споруди неабиякий попит.

Наши будівельники, у яких від такого повороту чергове замовлення могло згоріти тихим полу́м'ям, притом до начальства: як же так, куди дивилися проектанти?

Костянтин Миронович, начальник будівельного управління, він же й наш беручкий політик, зараз же особисто взявся перевіряти документацію. Так і є: замість того, щоб видати належний проект, будівельникам вручили інший, на корівник. А проект отого маркету... Ось же він. Лежить на його столі серед стосів паперу.

— Хто підмінив папку? — почав доскіпуватися знервований Костянтин Миронович, наш невтомний будівничий, депутат і реформатор.

Кинулися шукати зловмисни-

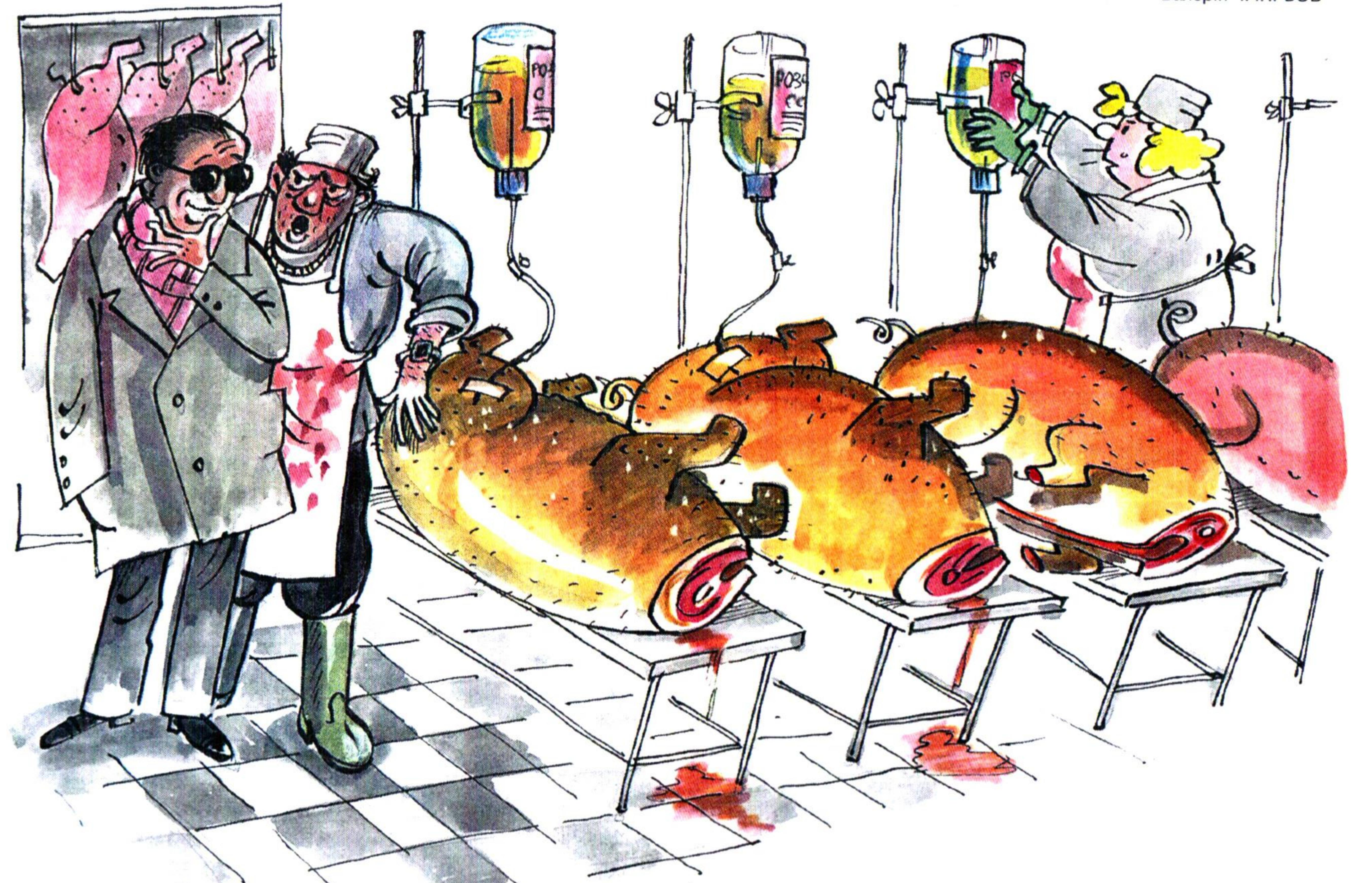
ка. Незабаром перед розлюченим начальником постала прибиральниця Василина Петрівна.

— Що ж ви накоїли, Петрівно? — картав її начальник будівельного управління. — У нас же темпи, реформи! Після затяжної кризи крива будівельних новобудов нарешті круто пішла вгору. А тепер... Ви хоч уявляєте, у яку копієчку обійдеться нам реконструкція? Хто вас просив ритися у паперах?

— Та я ж тільки протерла від пилу, — виправдовувалася Петрівна, ніяково стискаючи у руках швабру. — І, певно, якось ненароком, поміняла папки місцями.

— «Якось, якось»... — од обурення не знаходив слів Костянтин Миронович. — Торік теж переплутали, і у новому мікрорайоні замість оригінального

Валерій ЧМИРЬОВ

— Наша методика дає приріст свинини до п'яти кілограмів за годину.

дитячого кафе спорудили млин. Треба ж уважно дивитися, що лежить на столі! Думати, що і як робите, а не так собі — шур, шур ганчіркою... Ніякої відповідальності!

Іван КИДРУК.

м. Рівне.

ЗОЛОТА РИБКА

Оце так підфортунило! Закинув на окуня, а викинув на лід... Золоту рибку!

— О Боже! — не повірив я своїм очам. — Чи не сон це, бува?

— У новорічне надвечір'я ще й не таке можливе. Ну, замовляй свої бажання, старче. Якщо відпустиш на волю, виконаю будь-яке, — мовила рибка.

Хочеш стати королем бізнесу?

— Що ти, Золотенька! — замахав я руками. — Не вкорочуй вік! Не хочу! Не хочу я спати у бронежилеті, не хочу, щоб мені щоночі податківці снилися.

— Гм... То, може, у нардепі?

— Ні, ні, і ще раз ні, — спохано крикнув я. — Там треба мати сталеві груди і боксерські кулаки. А ще довгі пальці, щоб тицькати здоровенні дуляки замість обіцянних золотих гір. Совість загризе...

— Що ж тобі запропонувати, старче? — замислилася Золота рибка. — Może, перетворити твою бабцю на двадцятьрічну красуню?

— Що?! — з переляку мало не шубовснув в ополонку. — Вона мене одним зубом догризає, а дай їй молоді тридцять два...

— Що ж ти хочеш, горе-рибалко?! — з натухою мовила полонянка. — Кажи швидше, бо я ось-ось перетворюся на крижинку на цьому морозі.

— Ну-у, зроби так, аби ми у нашій країні зажили зрештою заможно і щасливо, — знайшовся я. — А ми тобі гуртом — золотий пам'ятничок. У центрі столиці.

— Вибачай, шановний, — притулила до грудей золоті плавці Рибка. — Але я не можу працювати за весь уряд, і за вас усіх... Так що, варі з мене новорічну юшку.

Подумав я, подумав, — і відпустив Золоту рибку. Бо й справді, хіба це вона мусить робити нас заможними і щасливими?

Никанор ДУБИЦЬКИЙ.

смт Муровані Курилівці
Вінницької області.

Послухаємо братів наших менших

ВЕРБЛЮД

— Якщо ви плюєте людині в обличчя, робіть це так, щоб їй було приємно.

ВОРОНА

— Я... консерваторій не закінчувала!

КОРОВА

— Приручаючи когось, спочатку навчіться його годувати, а вже потім доїти.

ВІЛ

— Успадкувати можна не тільки славу та багатство, а й ярмо на шию.

ЛУНА

— То ви вже, будь ласка, слідкуйте за тим, що кажете, — лунко гукнула луна, — бо я тaka дурна, що можу повторити за вами, все що завгодно.

Баєчкий

СМІШНИЙ ЗАЄЦЬ

— Заєць до вас! — повідомила Лисиця. — Зранку у приймальні товчеться.

— Що йому треба? — спитав Вовк.

— Учора добрячу нагінку отримав. Питає: «За що?»

— Скажіть — помилково. Я його з Ховрахом перепутав.

— Куцій чекає, — з часом нагадала Лиска.

— Смішний Заєць. Чого ж йому ще треба?

— Каже: «Незручно. Я піду, а Вовк, бува, вибачиться надумає...»

МЕТР І МІЛІМЕТР

— Поганий той Міліметр, який не мріє стати Метром! — повчально зазначив Метр.

— Конкуренція велика, — весело посміхнувся Міліметр.

— Шансів замало. Один із тисячі.

Стішилки

ЛАМПОЧКА

— За світло так багато треба платити... То я учора купив енергоощадну лампочку, а вона не світить.

— Ну правильно, береже електроенергію...

НЕ ЗРОЗУМІВ

Батько звертається до свого сина:

— Максиме, ну що це за життя — цілими днями лежиш на дивані, дивишся телевізор, дівок додому водиш, дудлиши пиво...

— Батьку! — потягнувся синок.

— Я, в натурі, не зрозумів: ти оце зараз мене свариш чи заздриш?!

ПАНІКА

Із першого грудня мінімальний розмір пенсії зріс аж на 16 гривень. Олігархи в паніці: це ж тепер на найближчих конкурсах приватизації все можуть скупить пенсіонери!

Зібрал Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.
м. Київ.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

Ішли дорогою Сонце, Мороз і Вітер. А назустріч їм чоловік.

— Добриден! — привітався він.

— Добриден! — відповіли Сонце, Мороз і Вітер. Та й пішли собі далі. Пройшли трохи, а тоді задумалися: кому той чоловік побажав доброго дня — чи всім, чи, може, одному?

— Давайте повернемось і запитаємо, — запропонувало Сонце. — Він ще не дуже далеко відійшов.

Повернулися, наздог-

нали чоловіка та й питают:

— А кому, будь ласка-

показав чоловік на Вітер та й пішов своєю дорогою.

А Сонце і Мороз трохи образилися.

— Може, його трохи припекти? — каже Сонце.

— Ні, давай краще я його поморожу, — запропонував Мороз.

А Вітер на це:

— І не попечете, і не поморозите, бо як Сонце буде пекти, то я буду холдний вітер віяти, а як Мороз — морозитиме, то притихну, і чоловік не замерзне.

ПРО СОНЦЕ, МОРОЗ і ВІТЕР

Українська народна казка

вий, ти сказав «Добриден»: чи одному комусь, чи нам усім?

— Усім. Хоча міг би і одному.

— А котрому?

— Осьому губатому, —

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано монгольське прислів'я.

МЕТЕ МЕТЕЛИЦЯ

За вікнами метелиця
Справляє новосілля:
То крутиться, то стелиться
У лузі снігом білим.

Метелице, метелице,
У тому лузі влітку
Ловила я метелика,
А упіймала ... квітку.

А біля синіх дзвоників
Чубаті два журавлики
В траві ловили коників,
А упіймали ... рвілика.

Десь грюкнула дверима
Метелиця сердита,—
І знов перед очима
Пливуть картинки літа:

Квітучий луг ... метелики...
Ну як це пояснити:
Дивлюсь я на метелицю,
А згадую про літо?..

За вікнами метелиця
У лузі спати стелиться.

Перець-татко і Перченятко
Вітають із 70-літтям відомого дитячого письменника,
лауреата багатьох літературних премій,
автора нашого журналу з 1963 року
Анатолія КАЧАНА!

ЗИМА ЩЕДРУЄ ПО ДВОРАХ

Кує в годиннику зозуля,
Що день подовшав недарма:
На весну Сонце повернуло,
Хоча за вікнами — зима.

Знов над хатами біля гаю,
Над володіннями зими
Стоять і небо підпирають
Стовпами сизими дими.

На склі — узори, сріблом шиті,
За склом, у мене на виду
Цвітуть холодним білим цвітом
Дерева в нашому саду.

В ці дні у селищі за гаєм
Зима щедрує по дворах,
Лапатим снігом посіває,
Крупою трусить у садах.

«Вітаю Вас і всю родину,—
Щедрує Баба снігова,—
Із прибуттям на Україну
Нового року і Різдва!
Нехай ці гості і це свято
Не обминуть і Вашу хату!...»

ЗА МАМУ, ЗА ТАТА

Бабуся годує маленького Павлика:

— Цю ложечку кашки — за маму, цю — за діда, цю — за тата, цю — за сестричку.

— Ох, бабусю, ти справжня тамада! — вигукує Павлик.

Іван ТОКАРЧУК.

ОТАКІЙ!

— Татку, я здатний на таке, чого ти аж ніяк не зробиш!

— хвалиться Василько.

— На що ж, синку?

— Я ще можу рости і рости...

ЗАГУБИВСЯ

Усупермаркеті п'ятирічний хлопчик загубив свою маму. Плачуши, питає касира:

— Ви не бачили жінки без малого хлопчика, схожого на мене.

Ігор СТАДНИК.

ВОЙОВНИЧИЙ ПІВНИК

За народними мотивами

Скаче півник молодий,
Курявлу здіймає.

— А куди-куд-куди? —
Курочка питає.

— Іду, курочко моя,
На війну велику,
Бо сьогодні буду я
Воювати з індиком...

Що було на тій війні,
Курям невідомо.
Вранці півника вони
Привели додому.

Шкандиває наш вояк,
Ледь волочить крила.
— Як же так?.. Як же так?.. —
Кури голосили.

— Закудикала мені
Курочка дорогу,
Через те я на війні
Втратив перемогу.

Як ітиму воювати
Ще раз із індиком, —
Їй би — півника обняті,
А не кудкудикати.

Анатолій КАЧАН.

БАБУСЯ ГОДУЄ

Бабуся годує маленького Павлика:

— Цю ложечку кашки — за маму, цю — за діда, цю — за тата, цю — за сестричку.

— Ох, бабусю, ти справжня тамада! — вигукує Павлик.

Іван ТОКАРЧУК.

ОТАКІЙ!

— Татку, я здатний на таке, чого ти аж ніяк не зробиш!

— хвалиться Василько.

— На що ж, синку?

— Я ще можу рости і рости...

ЗАГУБИВСЯ

Усупермаркеті п'ятирічний хлопчик загубив свою маму. Плачуши, питає касира:

— Ви не бачили жінки без малого хлопчика, схожого на мене.

Ігор СТАДНИК.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Здається ще недавно ми вигрівали із поштових скриньок пачки агітаційних листівок кандидатів у депутати, а вже й наступні вибори не за горами. І що ж ми за цей період маємо? А маємо те, що й чоловік на малюнку нашого карикатуриста Володимира Адамовича: стоїть, бідолага, перед могилою і лле гіркі сльози. А на могилі, біля хреста, табличка «Передвиборні обіцянки» («Перець» № 11 за 2011 рік).

Так, справді, багато тих обіцянок поховано і забуто. Чи зробимо ми з цього висновки, опускаючи свої бюлетені в урни на наступних виборах? Поживемо — побачимо.

А журі, уважно прочитавши ваші підписи, зробило такі висновки: переможцями однадцятого туру стали — Григорій КРУЧА з м. Пирятин на Полтавщині:

«Не раз і плакали, й ридали...
Й так само знов голосували.»;

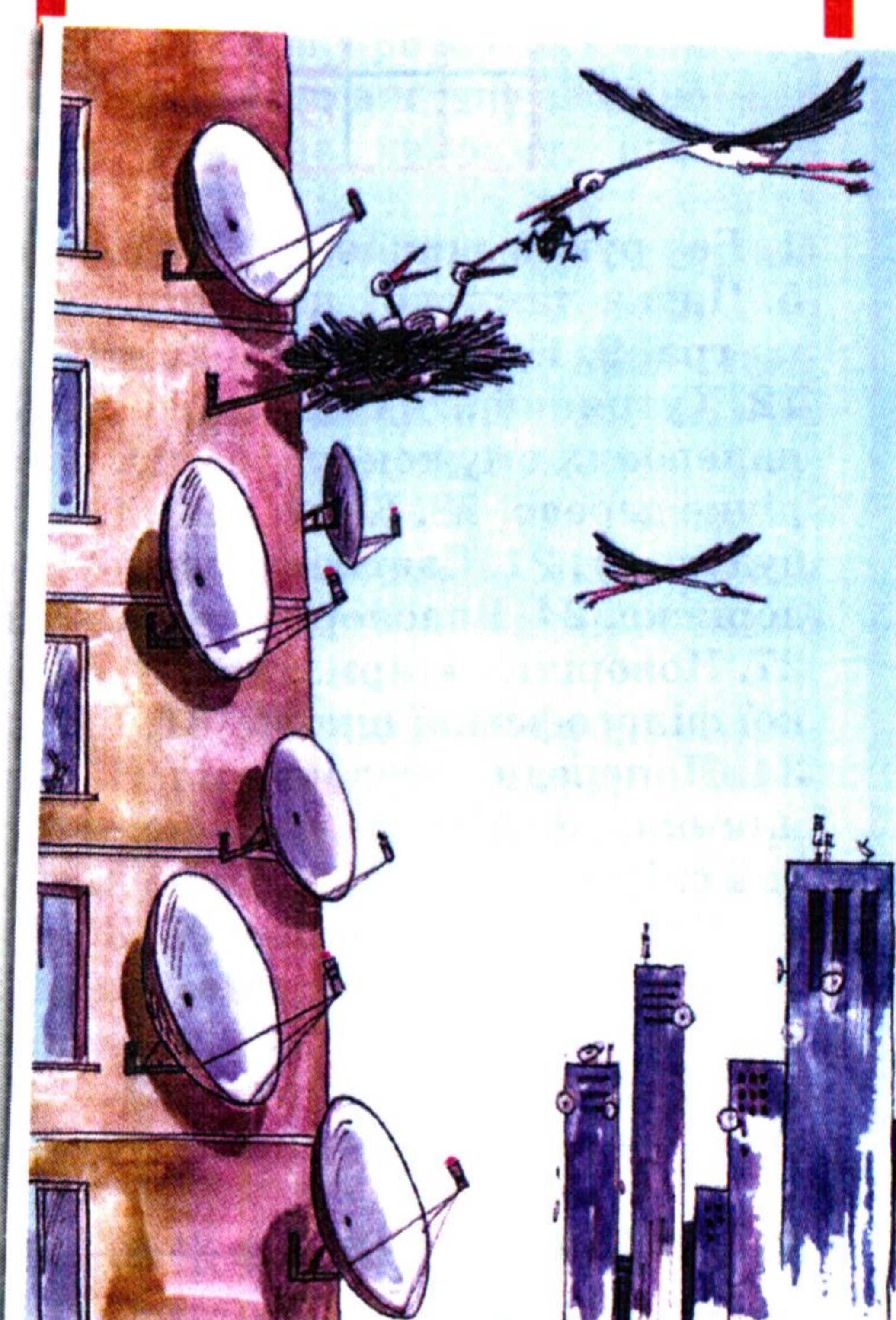
Андрій БУРКУТ із м. Гола Пристань на Херсонщині:

«Не плач, не ридай,
Кого треба обираї!»

та Сергій ЛУГОВИЙ із смт Ярмолинці Хмельницької області:

«Вони позичать в Сірка очі
Й знов обіцятимуть охоче.
А чом не обіцяти —
Язики ж — як лопати...»

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до малюнка Валерія Чмирьова. На переможців чекають призи!

Сім'ячі ГЕРОЇ ХІБІГІСА...

«Микола просив Ірину вийти за нього зі слізами на очах, так ото вони вже який рік не просихають».

(Із листа до редакції).

«Наприклад, бувають приклади, коли з того, кого ставлять у приклад, не можна брати прикладу».

(З учнівського твору).

«Абітурієнти товкли воду у вступі до рівненського інституту меліорації та водного господарства».

(Із доповідної записки).

«Торгує своїм тілом з-під поли...».

«Канадці українського походження угорського села в Закарпатті...»

«Від нашої чорнухи негри червоніють».

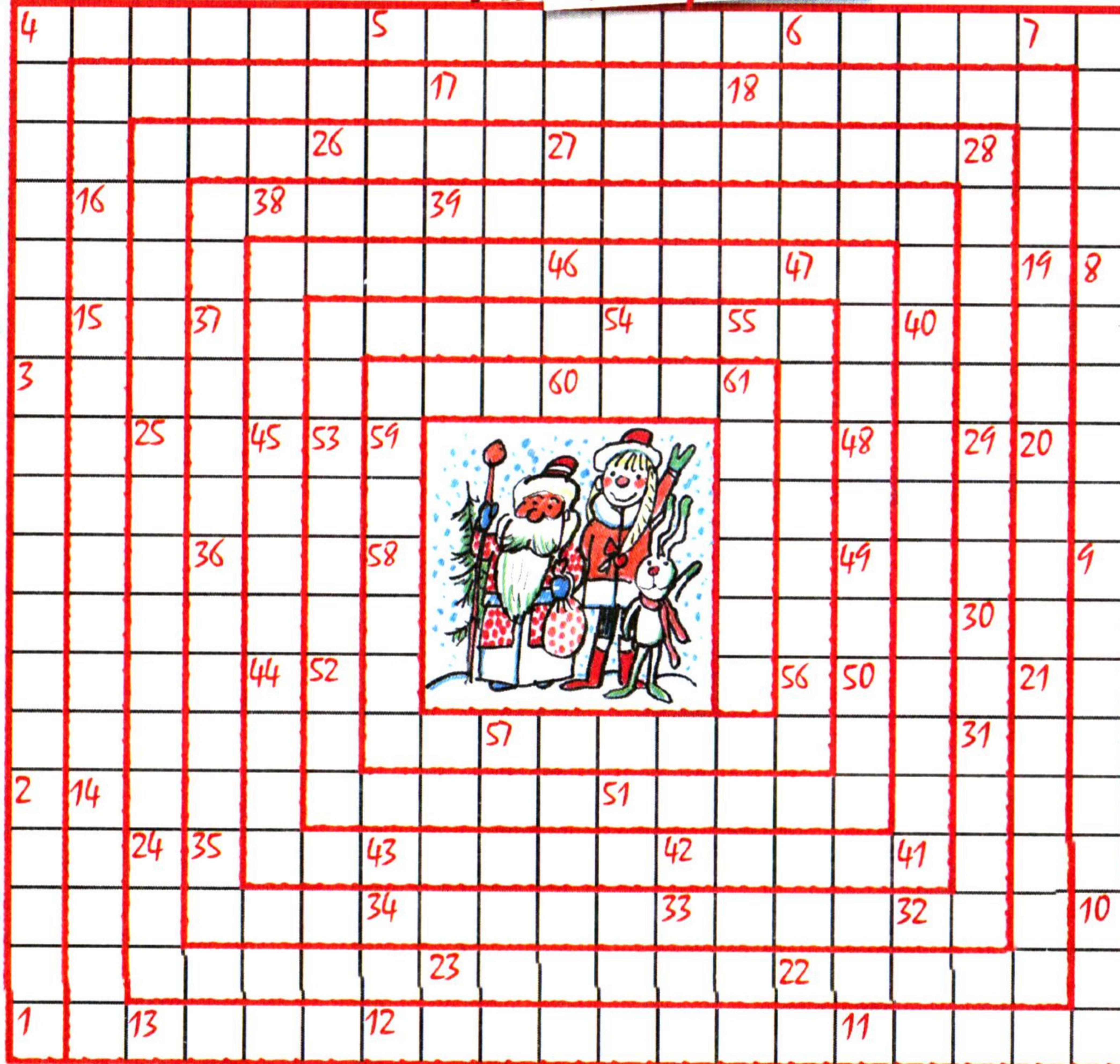
(Із протоколів).

«А він не вставав ще тоді, коли лунав гімн Сoveцького Союзу!»

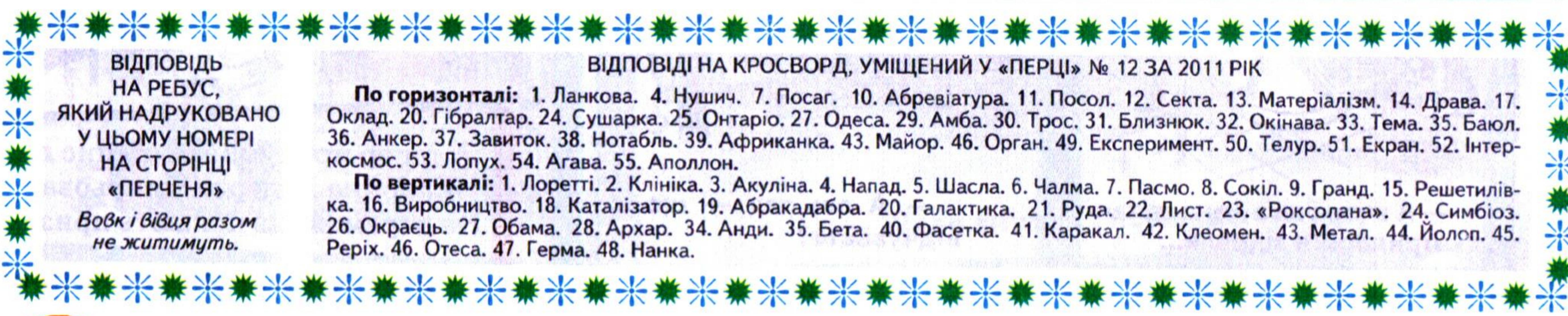
(Зі свідчення).

Надіслав Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

чайноворд Новорічний

1. Без рук, а щипає.
2. Хуртовина.
3. Територія біля північного полюса.
4. Брила льоду в океані.
5. Низка лампочок на ялинці.
6. Анатолій Хостікоєв.
7. Найвище досягнення у спорті.
8. Настільна гра.
9. Колектив музикантів.
10. Професія гнома.
11. Його знаходять під новорічною ялинкою.
12. Хутряний ... на зимовому пальті.
13. Лірична пісня, жанр камерного вокалу.
14. Клубочки довгих паперових смужок для балів, карнавалів.
15. «... така ясная, місячна, зоряна...»
16. Фея.
17. Новорічне дерево.
18. Карусель, кімната сміху чи інша розвага.
19. Кірка на снігу.
20. «Сьогодні в клубі будуть...».
21. Святкова, світлова оздоба вулиць.
22. Микола Гоголь «Сорочинський ...».
23. Льодова доріжка.
24. Власноручний пам'ятний підпис.
25. Салют.
26. «Бабу гріє не ..., а веселий теплий дух».
27. Новорічна «гармата».
28. Набір цукерок.
29. Ранкова паморозь.
30. Представник давньоіндійської філософської школи.
31. Шум, гам.
32. Короткий фільм, рекламний
33. Ялинкова прикраса.
34. Попереднє оголошення.
35. Сніг (пестливо).
36. Посуд для шампанського і цокання.
37. Листя ялинки.
38. Житель республіки Сохо.
39. Взимку вона майже завжди мінусова.
40. Континент вкритий снігом.
41. Непрямий податок.
42. «Росла собі ялинонка і ... з нею ріс».
43. Маскарадний наряд.
44. Карнавальна личина.
45. Впливова особа.
46. Воно найцінніше взимку.
47. Сяйво навколо чого-небудь.
48. Крига.
49. Батько батька.
50. Міфічний хатній господар.
51. Народний музичний інструмент, колега брязкальця.
52. Лихоманка.
53. Що росте вниз головою?
54. Лікувальний корінь.
55. Одяг для рук.
56. Лялька.
57. Притока Єнисею.
58. Морквина для снігової баби.
59. Клаус, який приносить різдвяні подарунки.
60. Мушкетер, друг д'Артаньяна.
61. Місяць, з якого починається новий рік.

ВІДПОВІДЬ
НА РЕБУС,
ЯКИЙ НАДРУКОВАНО
У ЦЮМОУ НОМЕРІ
НА СТОРІНЦІ
«ПЕРЧЕНЯ»
Вовк і Вівця разом
не житимуть.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 12 ЗА 2011 РІК

По горизонталі: 1. Ланкова. 4. Нушич. 7. Посаг. 10. Абревіатура. 11. Посол. 12. Секта. 13. Матеріалізм. 14. Драва. 17. Оклад. 20. Гібралтар. 24. Сушарка. 25. Онтаріо. 27. Одеса. 29. Амба. 30. Трос. 31. Близнюк. 32. Окінава. 33. Тема. 35. Баюл. 36. Анкер. 37. Завиток. 38. Нотабль. 39. Африканка. 43. Майор. 46. Орган. 49. Експеримент. 50. Телур. 51. Екран. 52. Інтеркосмос. 53. Лопух. 54. Агава. 55. Аполлон.
По вертикалі: 1. Лоретті. 2. Клініка. 3. Акуліна. 4. Напад. 5. Шасла. 6. Чалма. 7. Пасмо. 8. Сокіл. 9. Гранд. 15. Решетилівка. 16. Виробництво. 18. Кatalізатор. 19. Абрақадабра. 20. Галактика. 21. Руда. 22. Лист. 23. «Роксолана». 24. Симбіоз. 26. Окраєць. 27. Обама. 28. Архар. 34. Анди. 35. Бета. 40. Фасетка. 41. Каракал. 42. Клеомен. 43. Метал. 44. Йолоп. 45. Реріх. 46. Отеса. 47. Герма. 48. Нанка.

Інтерсмішинки

НЕ ЧАС...

Храмовий служка делікатно підбирається до священика, що править службу, і шепче:

— Отче, он там у кутку троє прихожан грають у белот...

— О, зараз не можу... Після служби!

НА ЧИЙ СМАК

Йоган платить за краватку і, перш ніж піти з крамниці, питає:

— А чи можна буде її обміняти, якщо не сподобається моїй дружині?

— Так, можна.

— Скільки разів?

ЛОГІЧНО

Герда жахається:

— Любой, ти п'єш уже десяте пиво!

— Ну а як же інакше?! Хіба ти бачила, щоб хтось десь колись після дев'ятоого пива одинадцяте?!

НЕ ОШАНУВАВ

— Дітер! Не може бути! Ти живий і здоровий! А мені уже троє казали, що помер?

— І ти ані разу не прийшов на мої похорони? Отаким, значить, приятелем був...

ХТО КРАЩЕ ЗНАЄ

— Біллі, якщо ти маєш один долар, а мама дасть тобі ще один долар, то скільки грошей у тебе буде разом?

— Один долар, міс.

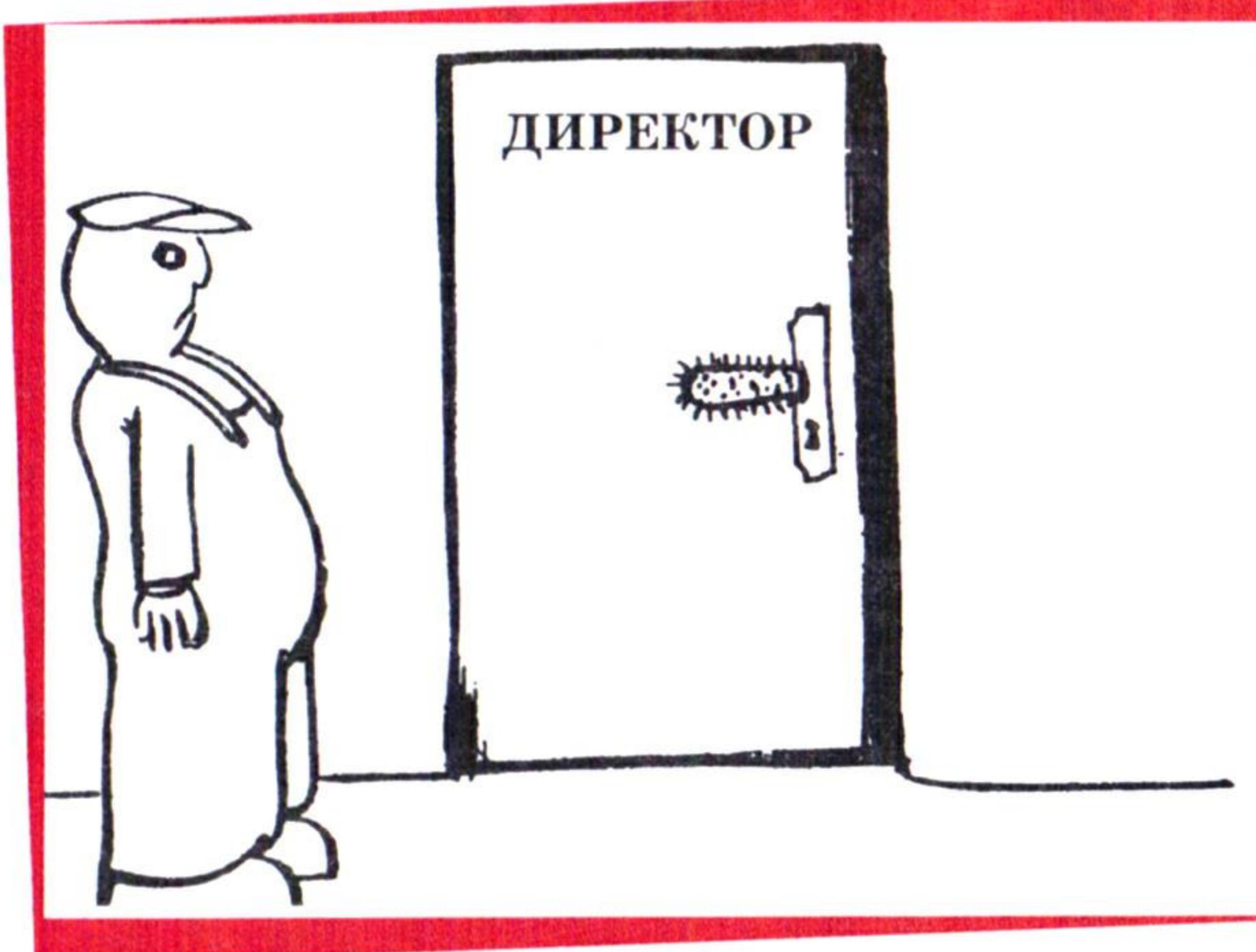
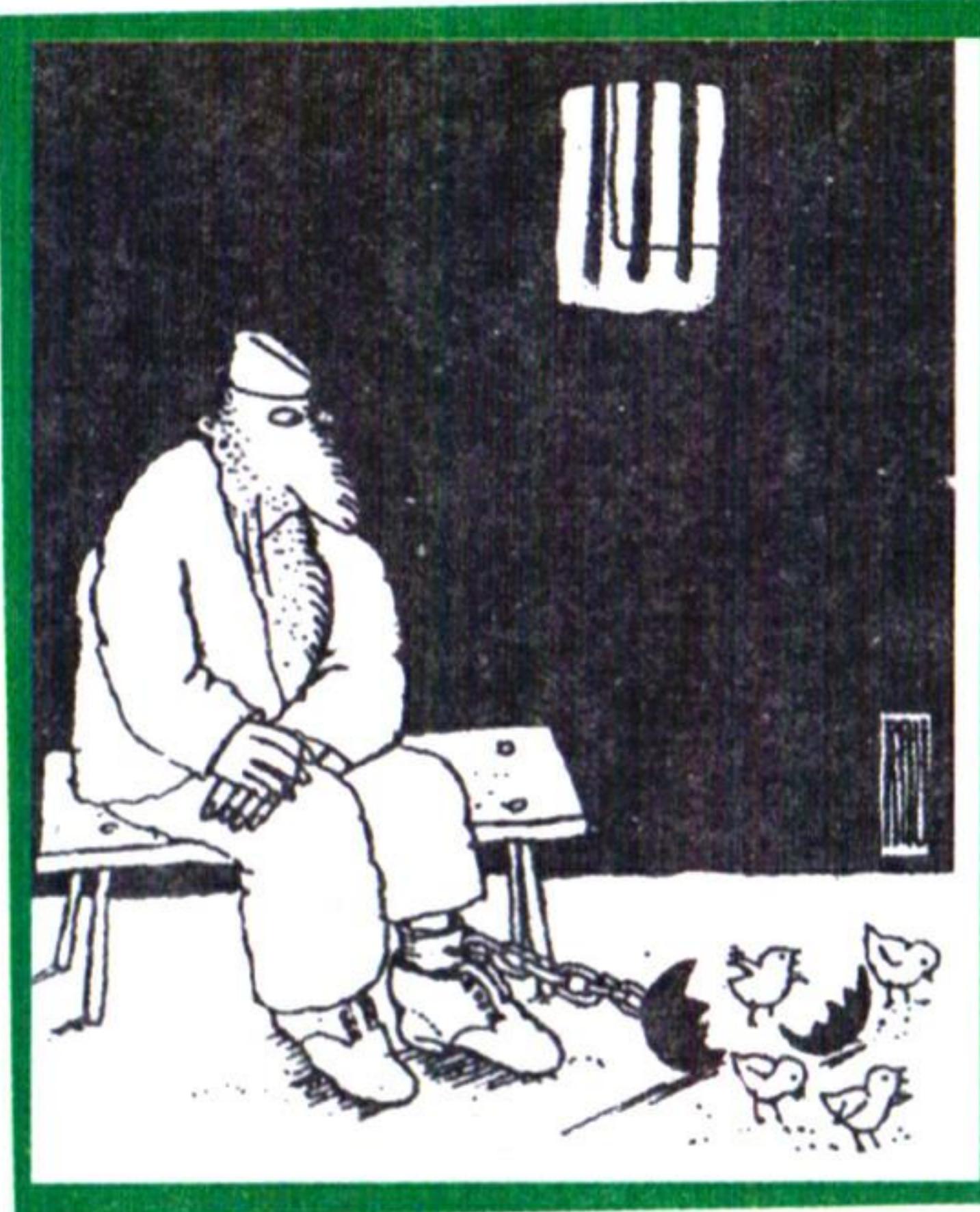
— Ой, Біллі, ти не знаєш арифметики.

— Ні, міс, ти ви не знаєте моєї мами.

ДІАГНОЗ

У пана Мюлера весь час болить голова. Врешті він пішов до лікаря. Той оглянув пацієнта і задав кілька запитань. Виявiloся, що пан Мюлер ніколи нічого хмільного не пив, ніколи не курив, не переїдав і не упадав за жінками.

— Гм,— на мить задумався лікар,— мабуть, на вас — німб святого. Але замалий для вашої голови.

Пропав наш собака, і дитина засмутилася, бо дуже його любила. Тож я повів її в музей одного відомого письменника: і розважиться, і щось собі узнає.

Купив квитки, потім почекали, поки набереться група і екскурсовод заведе нас у кімнати письменника. Той помер сто років тому, і музей був у його домі.

Коло каси на розкладці були книжки письменника. Нічого особливого, книжки як книжки.

Нарешті набралося на групу, і екскурсовод завів нас у передпокій.

— Праворуч — ванна, — поінформував нас.

Заглянули у ванну, бо двері були відчинені, але зайти не могли, бо дорогу перегороджував мотузок із пурпурної парчі. На умивальнику була мильниця, у ній — мило. На милі табличка з написом: «Улюблена мило письменника».

— Можна понюхати? — спітала якась пані.

— Заборонено! — кинув екскурсовод. — Але дослідники установили, що мився він щодня...

— І вуха? — спітала перелякано дитина.

— Чшш, тихо, — шикнув на неї. — Не заважай дорослим дивитися. Звичайно ж, і вуха. Якщо будеш мити вуха, то й ти

станеш відомим письменником.

Далі були вітальня і спальня. Горіхові меблі, досить пристойні, але нічого особливого. Та сама пані хотіла випробувати матрац, але й це було заборонено, навіть за доплату.

Славомир МРОЖЕК

МУЗЕЙ

— Кабінет,— оголосив екскурсовод, і пропустив нас уперед.

За письмовим столом сидів письменник у натуральну величину. Був зовсім як живий. Напевне із воску. В халаті. Тримав ручку, а на столі був якийсь списаний листок паперу.

— Рукопис. Писав од руки, — пояснив екскурсовод. — Дослідники установили. Тут представлено, як пише свій найвідоміший вірш. Пам'ятате?

*Народе мій, коли в твоїх обіймах
немов дитя колиханий був я,
всишаючи твій дух.*

— Татку, дивись! — притмана гукнула дитина. — Так само, як у нас.

Подивився. Справді, під

письмовим столом була порожня пляшка з-під горілки.

— Після ремонту од малярів зосталася,— пояснив екскурсовод. — То не експонат.

У цей момент яугледів, що на лисому тім'ї письменника написано: «Я тут був. Казик».

«Видно, робив замітки навіть тоді, коли не було паперу під рукою,— подумав я. — Справдешній письменник. А що написано нижче?»

Нижче була друга замітка: «Ну й що з того, ідіоте?» І підпис: «Друг літератури».

«Схоже, це не його почерк», — сказав я собі.

Оглянувся. Дитина була зайніття тим, що намагалася відкрити якусь шухляду, екскурсовод — тим, що не давав їй цього зробити. Та пані фотографувала, інші сперичалися — чи це житло було власне, чи винаймалося. Екскурсовод не міг прояснити, бо вже ганявся за дитиною, а та ковзала на підлозі, вилощеній до блиску, як то заведено в кожному музеї.

Я вийняв ручку і написав під «Друг літератури»: «Пропав собака. Хто його знайде... винагорода» — і адреса.

До того музею ходить чимало люді, і кожен це прочитає. Дивись, наш собака і знайдеться.

Переклад із польської.

ПЕРЕЦЬ № 1 (1629)

Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВІЧ
(відповідальний секретар).

Засновник:
Державне видавництво
«Преса України».

Зареєстровано
Державним комітетом
телебачення
і радіомовлення України.
Свідоцтво КВ № 10334
від 30.08.2005 р.

Видавництво
«Преса України».

Редакція не завжди
поділяє думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів!
Для своєчасного отримання
гонорару прохання разом із
творами надсилати копію
довідки про присвоєння
ідентифікаційного номера та
вказати дату народження
і домашню адресу.

Здано до набору 17.01.2012.
Підписано до друку
26.01.2012.

Формат 70x108/8.

Папір офсетний № 1.

Офсетний друк.

2,8 умовн.-друк. арк.

14 умовн. фарб.-відб.

4,1 обл.-вид. арк.

Тираж 7550прим.

Зам. 0110201.

Ціна договірна.

Видається
з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

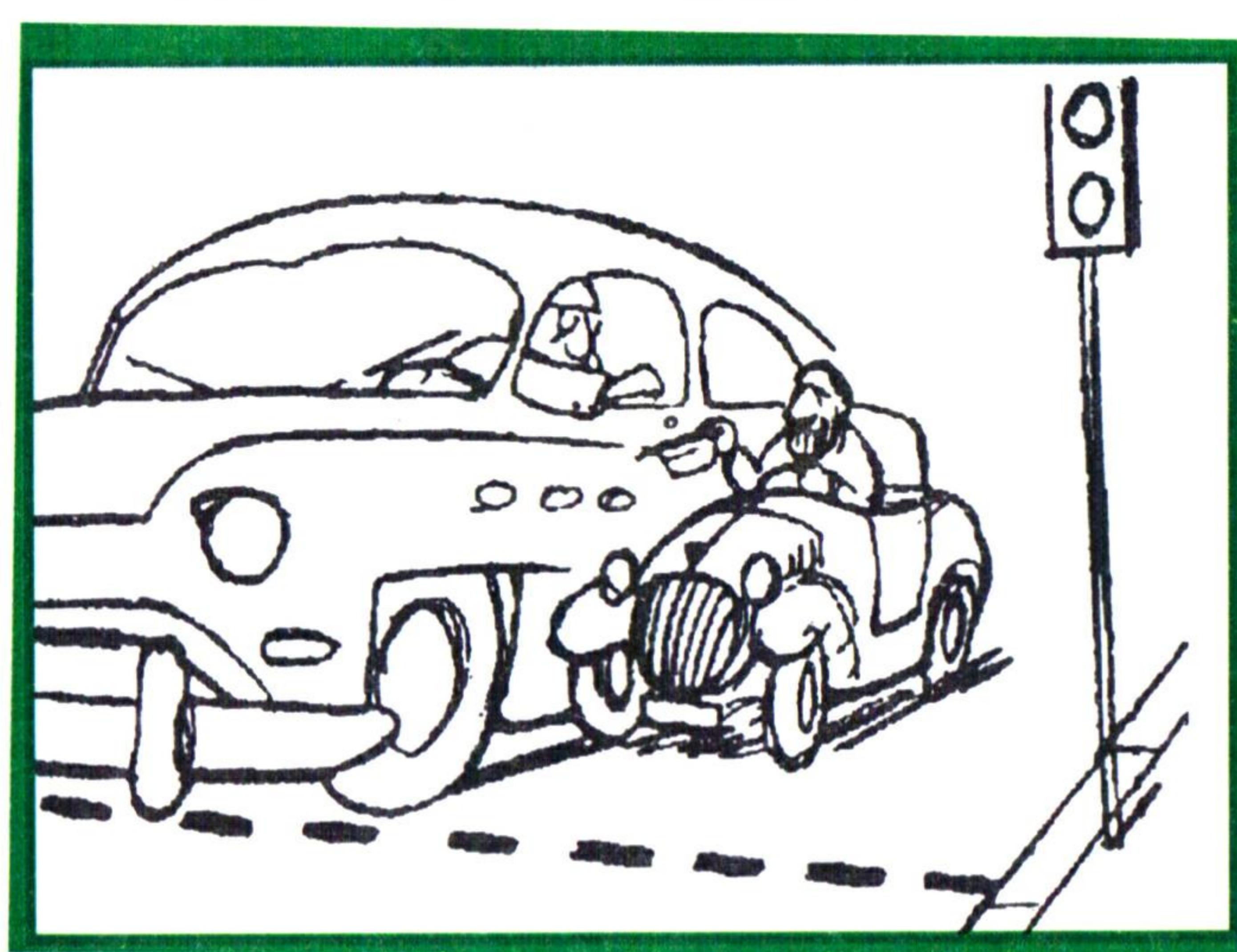
Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефоном:
454-81-13.

Internet: <http://uamedia.visti.net/perez/>

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво
«Преса України»,
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

— Він не терпить комарів...

— Бачиш,
сміттєзвалище
влаштували...

— У філософів якийсь симпозіум, то я їм номер здаю.

— Вибачте, у мене бензин закінчився...

— Якийсь дядя мою маму бабусею назвав!

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!
ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.

ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.
БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!